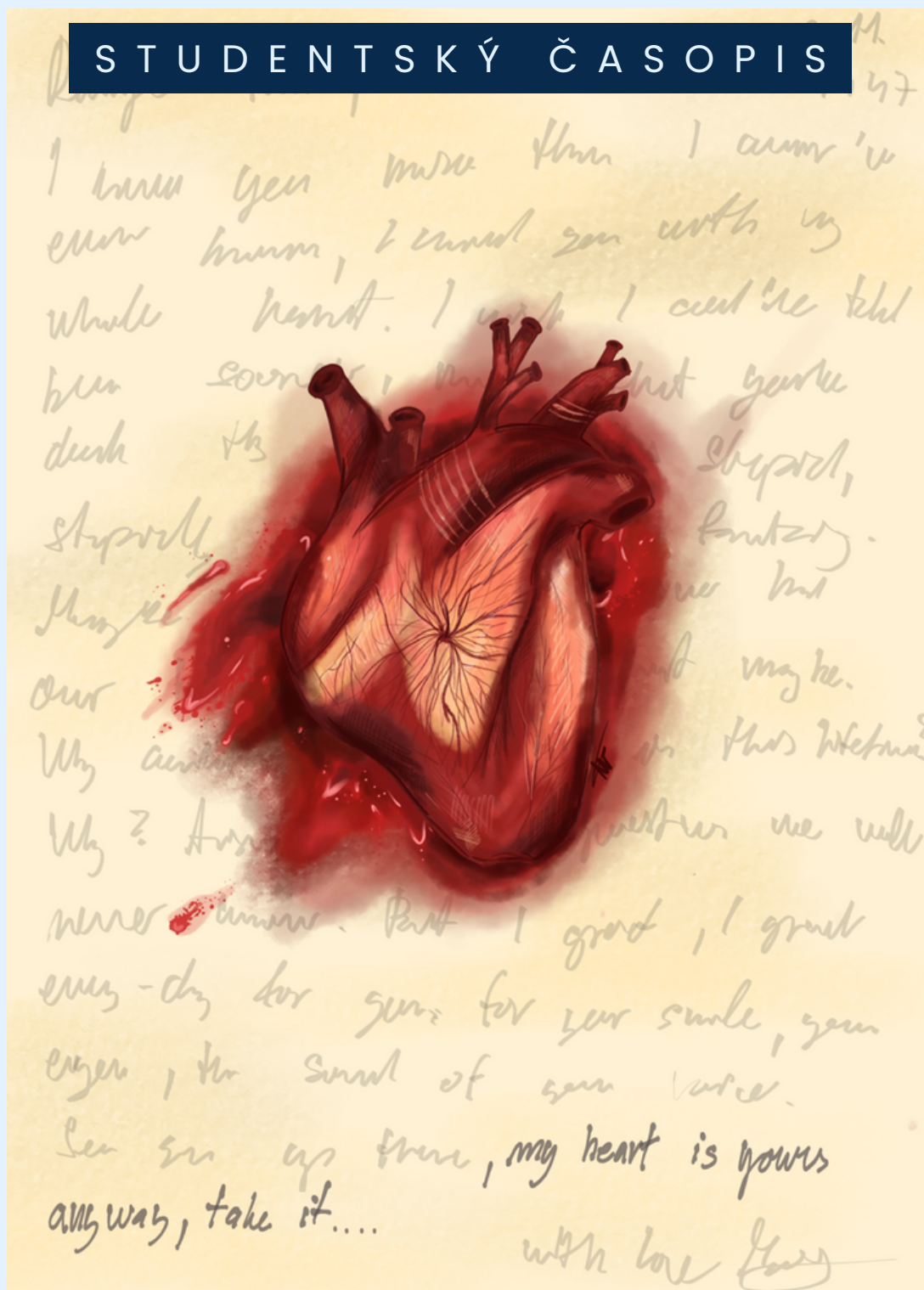

ORTO

NEODESLANÉ DOPISY

STUDENTSKÝ ČASOPIS

Na co se můžeš těšit?

Malby

Autorská tvorba na téma "Neodeslané dopisy"

ÚVODNÍK

Naši milí čtenáři,

ach jak nám je! Emočně! Jde-li vědecky dokázat, že podzim a říjen a spadané listí má vliv na to, jak pocity nabitě texty a malby vám dodáme, je to jasné! Naším tématem pro číslo 20 jsou “neodeslané dopisy”.

Každému z nás jistě v šuplíku nějaký takový dopis leží, takový, který slibuje víc, než si ve chvíli, kdy ho píšeme, uvědomujeme. My se proto rozhodli tyto dopisy sesbírat a udělat z nich našemu milovanému OrTu speciální číslo jakožto dárek k jeho kulatinám.

Pokud ještě nesedíte v kavárně, déšť nebubnuje do parapetů a vy nepopíjíte dýňové latte, je někde chyba! Tak šup!

Aneta Neprašová

Časopis OrTo

“Lidé se mnohem více odhalí v dopise než v pohybu či v řeči.”

JEAN DUTOUR D

O NÁS

Co o nás víte? A co o nás nevíte? No, to my nevíme. Ale něco říct snad můžeme :)

Loni jsme se rozhodli postavit OrTo na nohy. Dali jsme mu nový kabátek a začali jsme vydávat pravidelně. Články a texty jsme se snažili psát kvalitní a koncem roku jsme dokonce vydali první podcast. Bylo nás asi šest a měli jsme strach, co bude s OrTem po prázdninách.

V září jsme ovšem uspořádali náborovou schůzku a díky ní naši redakci rozšířili o desítky lidí.

Pořád jsme parta několika nadšenců do umění, jen nás teď je o trochu víc. Píšeme, kreslíme, malujeme, fotíme, tvoříme a taky dost přemýšlíme. Každý z nás je jiný a díky tomu OrTo taky existuje. Snažíme se nemít tuhle naši zálibu jako povinnost a dělat to s co největší chutí a láskou. A doufáme, že se nám to daří.

Chceš se o nás dozvědět víc? Sleduj nás na sítích!

orto_gjo

Gymnázium
Jiřího Ortena

OrTo_GJO

Naše redakce jmenovitě:

Adam Matoušek
Adele Bečvářová
Amy Gaphar
Aneta Hejdová
Aneta Kloboučnicková
Aneta Neprašová
Anežka Holá
Anna Boumová
Anna Pajerová
Anna Raimundová
Barbora Bečvářová
Barbora Marysková
Daniela Miková
David Mudruňka
Ema Polnická
Eva Kůsová
Filip Wohák
Ivan Dobrev
Kamila Kolářová
Karolína Jůnová
Klára Marysková
Lily Ali
Martina Pexová
Matylda Hiršová
Michaela Olivová
Michaela Sojková
Nela Labušová
Nella Hlebová
Petr Bartoš
Radka Macháčková
Štěpán Stef Hadrovský
Tereza Cabrnachová
Tereza Kremlová
Tomáš Kováč
Zuzana Musilová

Co v tomto čísle najdeš?

— 07 *GJO HEROES*

ROZHOVOR S ADÉLOU
HRIŠKOVOU

Aneta Neprašová

— 11

KVÍZ

Psomilka

— 13 *DOPRAVA*

ZMĚNY V DOPRAVĚ OD PROSINCE

Štěpán Štef Hadrovský

— 15

NEPOSLANÉ DOPISY

Kamila Kolářová

— 16

DOPIS DOMŮ

Petr Bartoš

— 18

NEPOSLANÉ DOPISY DUŠE

Eva Kůsová

— 20

DOPIS NA USMÍŘENOU

Martina Pexová

— 23

DOPIS Z DÁLKY

Hodná

— 24

ASI UŽ TI NIC NEVYSVĚTLÍM

The Eclipse

— 27

PŘIZNEJ SE

Malá dáma

— 30

CESTA AUTOBUSEM

Anonym

— 31

ZMĚNY

Nella Hlebová

— 33

DOPIS, KTERÝ STEJNĚ NEODEŠLU

Hodná

ROZHOVOR S ADÉLOU HRIŠKOVOU

O STUDIU VE FRANCII

ANETA NEPRAŠOVÁ

Pojďme začít tím, jaká jsi, ať čtenáři trochu poznají tu Ád'u, kterou znám například já.

Já bych řekla, že jsem duše, co je otevřená všemu, mám ráda poznávat nové lidi, dělat věci, co třeba ne každý zná, a jdu do všeho po hlavě. A pak se tím pádem dokážu bavit s kýmkoliv na jakémkoliv téma. Strašně ráda se směju a užívám si života!

Kdy tě poprvé napadlo vyjet do zahraničí?

Ten nápad přišel o prázdninách před druhákem, ale abych to uvedla na pravou míru, tak od té doby, co jsme se dostali na distanční výuku, což pro nás byl začátek prváku, tak mě strašně bavily online hodiny francouzštiny. Dávalo mi to smysl, často jsme četli rozhovory, abychom se naučili správnou výslovnost, a celkově to byla jedna z těch hodin, co mě bavily, takže jsem si to zamilovala! A baví mě to doteď.

Potom jsme se vrátili začátkem druháku do školy a já jsem už o prázdninách přemýšlela o tom, že bych někam chtěla vyjet, takže jsem se zajímala spíše o anglicky mluvící země, ale z důvodu brexitu by to bylo hodně drahé a rodiče mi navíc řekli, že za oceán nepojedu, takže jsem si dala za cíl, že bych se chtěla dostat do té Francie.

Jak na tento nápad reagovalo tvoje okolí?

No, když jsem to navrhla doma, tak mamka samozřejmě byla pro, protože sama strávila dva roky v Anglii.

Tatka i ségra mě v tom jakožto moji nejbližší vždycky podporovali a věděli, že o to mám opravdu zájem a že bych se tam chtěla dostat. A když jsem to řekla to ve škole nebo kamarádům mimo školu, tak je to vlastně vůbec nepřekvapilo, protože mě znají jako osobu, protože jsem vždycky měla cíl jet někam dál, poznat něco nového. Takže se mi nestalo, že by mi někdo řekl třeba "hele, tohle není tvoje parketa" nebo tak. Všichni mě teda fakt podporovali, ale byli pak spíš teda mile překvapení, že mě něco takového napadlo. No a pak jsem teda odjela :D.

Ještě než jsi odjela, jaká cesta vedla od podání přihlášky až k vystoupení z auta ve Francii?

Pro samotný ten program je potřeba podat přihlášku na Francouzském institutu a úroveň musela být minimálně A2, takže jsem se pak připravovala na zkoušku DELF A2, s tím,

"KAMARÁDY TO VLASTNĚ VŮBEC NEPŘEKVAPILO, PROTOŽE MĚ ZNAJÍ"

že paní učitelka Tůmová mi s tím pomohla, dala mi materiály a měla jsem s ní i pár hodin, kdy jsme probíraly gramatiku, takže jsem se na to tak měsíc intenzivně připravovala a pak jsem udělala tu zkoušku a někdy přelomem dubna a května mi přišlo, že teda jedu.

Začátkem prázdnin jsme se spojili s tou hostitelskou rodinou, ale tam bylo trošku vtipný to, že já jsem vždycky byla pryč a oni posílali maily přes mamku. Takže mamka jim třeba musela psát, že jsem dva týdny na táboře, kde nemám signál.

Koncem prázdnin jsem se připravila, zabalila si docela dost věcí a odjela do Francie :D.

Jaké byly tvoje první dny?

Do Francie jsme s mojí rodinkou dorazili koncem srpna, měli jsme tam takovou seznamovací večeři s tou hostitelskou rodinou. Probírali jsme českou i francouzskou kulturu, ale vlastně i americkou, protože ta mamka byla Američanka. Čtyři, pět dní jsem strávila u té rodiny, protože mi škola začínala až déle a když jsem potom šla do školy, tak ta učitelka ani paradoxně nevěděla, že bude mít nějakého zahraničního studenta, co francouzsky prostě nerozumí jako svojí řečí. Když jsem zjišťovala, kde je třída, tak jsem na jednu holku začala mluvit anglicky a ona mi po pár měsících, co jsme se už kamarádily, řekla, že si všichni mysleli, že jsem typickej Francouz, co se potřebuje chlubit tím, že umí anglicky. Ale jedna holčina poznala, že nejsem ani z Francie ani z Anglie a po hodině za mnou přišla a od té doby jsme se bavily vlastně celý

rok. Ve třídě jsme si později vytvořili skupinku pěti kamarádů a pořád jsme spolu.

Jak jsi si začala zvykat?

Probíhalo to vlastně docela normálně. Já jsem to brala, jakože chodím normálně do školy, a snažila jsem se do toho jazyka dostat, ale v té rodině jsem potom vždycky přepnula anglicky, protože to pro všechny bylo jednodušší. Krátce po začátku školy jsem se i potkala s druhou Češkou, co tam byla, a hned jsme si sedly a jak jsme to celé prožily spolu, tak nás to neskutečně sblížilo.

Jakým způsobem jsi byla ubytovaná?

Ta moje rodina mi nabídla, abych bydlela jen u nich, což není běžné, protože se to občas kombinuje s něčím dalším. A z prvopočátku jsme si sedli a přišlo nám, že je to všechno v pohodě ale občas jim bylo třeba divný, že se méně učím nebo že potřebuju víc spát. A myslím, že je normální si po nějaký době přestat rozumět, protože každý je z jiné kultury a tak, a u nás ty větší neshody začaly někdy v říjnu, kdy to začalo gradovat, a nakonec jsme došli k

tomu, že bude lepší, když změním rodinu.

Byl to pro tebe tedy ten nejhorší zážitek?

Já bych to asi nedokázala nazvat jako nejhorší zážitek. Není to samozřejmě něco, na co bych ráda vzpomínala, ale brala jsem to v podstatě jako nějakou výzvu a něco, co mě má posunout dál v té cestě, kterou jsem si tam prošla a která mě ještě čekala. Chvíli mě to samozřejmě mrzelo, protože mě to vůbec nenapadlo a nepřijížděla jsem s tím do té Francie, že by mě vyhodila rodina a já ji musela měnit. Ale nebrala bych to fakt jako špatný zážitek, protože mě to v mnohém posunulo.

Co byl naopak ten nejhezčí zážitek?

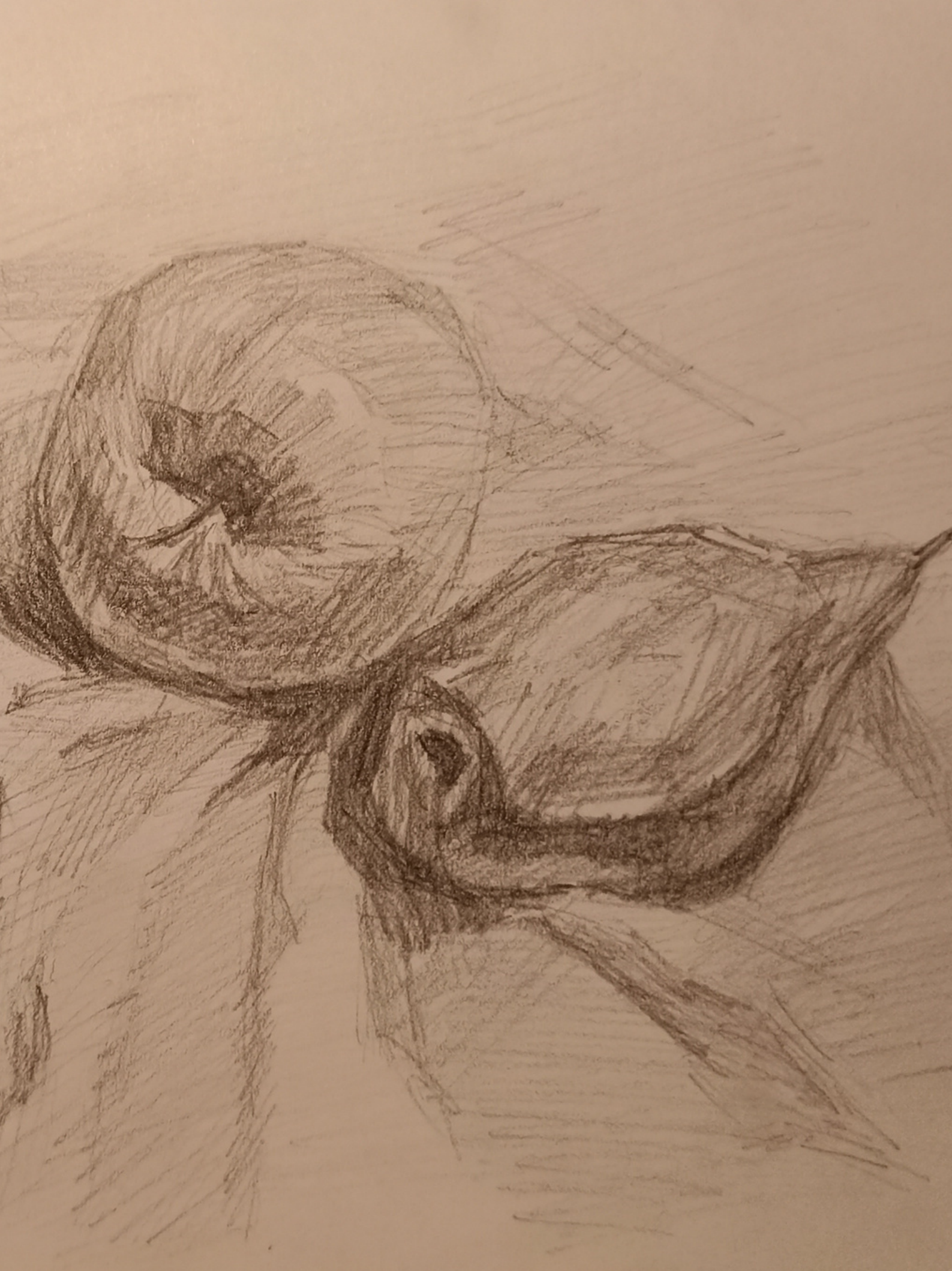
Upřímně, co mě napadne jako první je vlastně poslední večere s tou druhou hostitelskou rodinu, protože přijeli i naši, a jak jsme večeřeli, tak jsme se bavili o všem a přišlo mi to strašně příjemný a že jsou z toho obě strany strašně nadšený a potěšený, že jsme se potkali. No a potom jsme se všichni šli podívat na západ slunce a vyfotili jsme se a bylo to strašně srdečný a přátelský. Pak samozřejmě další zážitek, když za mnou přijela mamka se ségrou na prodloužený víkend do Paříže, no, anebo i ty běžný dny ve škole, kdy jsem tam byla s těma lidma, kterým jsem sice ze začátku nerozuměla, ale i tak jsem se cítila, že můžu být sama sebou. Ještě mě napadá, když jsme vždycky jezdili s házenou, kterou jsem tam hrála celý rok, na zápasy a i když jsme prohráli, tak mě bavila ta radost toho týmu z toho, že jsme si to užili.

“VŠICHNI JSME SE ŠLI
PODÍVAT NA ZÁPAD
SLUNCE A VYFOTILI SE A
BYLO TO STRAŠNĚ
SRDEČNÝ A PŘÁTELSKÝ.”

Co bys vzkázala našim čtenářům?

Já strašně moc děkuju, že jsem mohla udělat rozhovor do OrTa, a doufám, že to třeba i někoho inspiruje k nějaké svojí cestě anebo k nějakému jinému šílenému nápadu, protože když si člověk za něčím opravdu jde a chce toho dosáhnout, tak se celý vesmír spojí pro to, aby se to přání uskutečnilo, a něco takového se povedlo mně a jsem za to neskutečně vděčná a můj život se hodně obohatil. Takže pokud máte někdo nějaký takový plán, tak do toho určitě běžte a nebojte se, že toho budete litovat, protože i když to místy bylo těžký, tak to bylo taky moc hezký!

KVÍZ

PSOMILKA

Existuje krajta písmenková?

- a) Ano
- b) Ne
- c) Asi jedla hodně písmenkové polévky

Vaza velký je:

- a) pták
- b) savec
- c) plaz

Kladivouš africký nežije:

- a) v Evropě
- b) na Madagaskaru
- c) v JAR

Noháč kapský (hlodavec) je velký až:

- a) 4 kg
- b) 10 kg
- c) 2 kg

Slon savanový má kly přeměněny na:

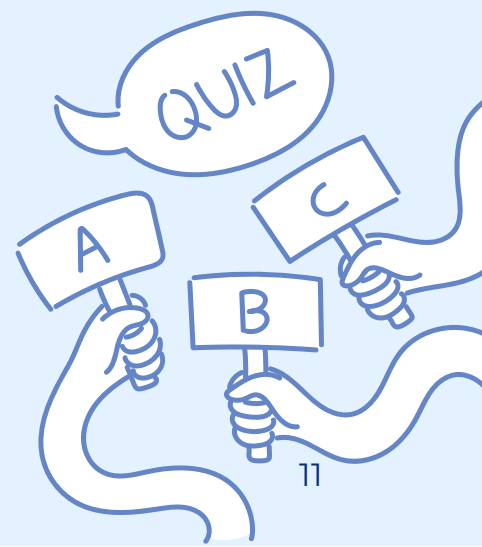
- a) nemá kly
- b) má kly
- c) řezáky

Bodlín Telfairův se dožívá až:

- a) 12 let
- b) 6 let
- c) 3 roky

Husička vdovka:

- a) žije v Evropě
- b) žíví se rýží
- c) je vdova

Perutýn ohnivý je:

- a) dravá ryba
- b) býložravý savec
- c) všežravec

Dril černošic je:

- a) ohrožený druh
- b) málo dotčený druh
- c) kriticky ohrožený druh

ZMĚNY V DOPRAVĚ OD PROSINCE

ŠTĚPÁN STEF HADROVSKÝ

Jelikož jsou to již dva roky od doby, kdy došlo k zapojení autobusové dopravy do PIDu, bylo rozhodnuto, že dojde k úpravě tras některých linek. Změny, které vstoupí v platnost 10. prosince, se týkají hlavně linek přímo v Kutné Hoře a těch, které míří z Kutné Hory pod Železné hory a na Křesetice a Červené Janovice.

707

Tato linka se změní na okružní, nově tak pojedje v trase Kolín-Starý Kolín-Kutná Hora, Malín-Nové Dvory-Svatý Mikuláš-Starý Kolín-Kolín. Propojí se tak jednotlivé části Svatého Mikuláše, jelikož vznikne přestup mezi linkami 707 a 783.

782

Většina spojů nově povede v trase okolo Žehušické obory, takže dojde ke zkrácení jízdních dob. Odpoledne vznikne 60minutový interval mezi Kutnou Horou a Žehušicemi. Linka také obslouží zastávku Kutná Hora, hlavní nádraží.

783

Ze Žehušic se linka prodlouží po trase dnešní 784 až do Kutné Hory. Pojede tedy v trase Čáslav-Žehušice-Bernardov-Nové Dvory-Kutná Hora. Oproti dnešní 784 obslouží zastávku Kutná Hora, hlavní nádraží.

784

Linka se zkracuje na trasu Čáslav-Horka I, rozsah provozu zůstane stejný jako dosud.

786 a 788

Obě linky nově zajíždí do kutnohorské městské části Šipší, aby zajistily její spojení s Karlovem i autobusovým stanovištěm.

801, 802 a 803

801 a 802 se stejně jako o víkendu spojují do jedné linky, která pojedje po trase dnešní 802, nově pod označením 801. Během pracovního dne tak bude existovat pravidelné spojení mezi kutnohorským hlavním nádražím a centrem města každých 15 minut. Do Malína a Hlízova pojedje linka každých 60 minut, na polikliniku každých 30 a na Vrchlici a do Starého Kolína každé 2 hodiny.

803 se zkracuje do trasy Kutná Hora-Starý Kolín, v Kutné Hoře navíc nově obslouží Masarykovu ulici, centrum města, Fučíkovu a městskou část Vrchlice. V březnu 2025 se spojí s novou 801, aktuálně to není možné z licenčních důvodů na dotaci na elektrobusy.

NEPOSLANÉ DOPISY

KAMILA KOLÁŘOVÁ

Byl večer. Venku bylo deštivo, větrno, a navíc neobvykle mlhavo. Ren seděl v křesle a přemýšlel. Náhle zazvonil zvonek. Ren vstal, zamířil k domovním dveřím a otevřel. Na prahu stála poštačka s plnou náručí dopisů a řekla: „promiňte, ale tyhle dopisy se nepodařilo odeslat, tak Vám je vracím.“

Jak si Ren prohlížel tu obrovskou hromadu neposlaných dopisů, uvědomil si, že několik z nich se pokusil odeslat poštou již před několika lety. Přitáhl krabici, poštačka do ní opatrně vložila všechny dopisy a odešla. „No, a co teď s tím?“ ptal se sám sebe Ren. Popotáhl krabicí s dopisy, zavřel dveře a s krabicí v rukách opět přešel do obývacího pokoje a usadil se do křesla. Náhle spatřil dopis, který odeslal již před deseti lety. Ihned ho vytáhl z krabice, rozbalil a četl:

Rosie, už po několikáté tě prosím, mohla bys přijet? Já k tobě jezdím každé prázdniny. Jo, a chtěl bych ti něco ukázat. Mohu ti zaručit, že se ti to bude líbit! Tak hlavně už přijed', ano? Ren

Ren se nepatrně pousmál, když zjistil, že v krabici je i Rosiina odpověď na jiný z jeho dopisů, kterou chtěl odeslat zpět, protože do ní něco připsal.

Rene, já vím, že jsi můj bratr, ale nepotřebuji k tobě jezdit tak často, jako ty ke mně. Ty autobusy tudy skoro už nejezdí, takže bych se tam stejně neměla jak dostat! A víš, že chození po svých nesnáším. A jestli je to další z tvých vědeckých pokusů, tak ti zaručuji, že se mi to líbit nebude! Rosie

Ren sklopil oči ke své odpovědi:

Za prvé: ty autobusy tam jezdí každé čtyři hodiny, nevidím v tom problém. A za druhé: určitě se ti to bude líbit! I když je to vědecký pokus.

Takovýchto dopisů byla v krabici spousta. Škoda, že nikdy nebyly odeslány.

DOPIS DOMŮ

PETR BARTOŠ

Posílám dopis své milované krásce,
snad dorazí jí krátce.

Píšu dlouhý text celý plný lásky,
k němu kreslím roztomilé obrázky.

Velká dálka mezi námi panuje,
avšak myšlenka na tebe mě utěšuje.

Těším se na den, kdy znovu tě uvidím,
vezmu tě do náručí a rty tvé políbím.

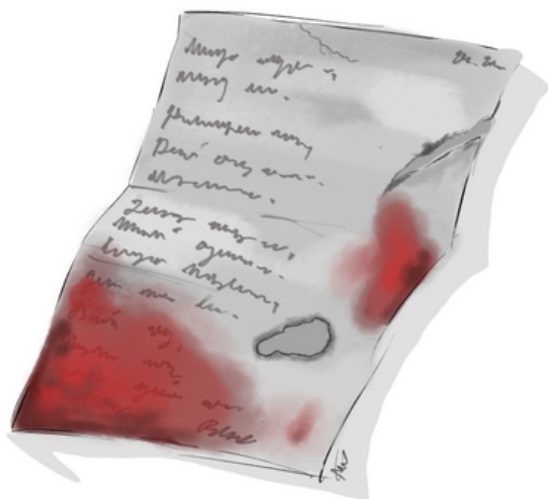
Doufám, že brzy se už shledáme
a svou lásku si opět předáme.

Válka nás bohužel rozdělila,
šrámy a smutek nám nadělila.

Bojuji za domov, svobodu a nás,
abych mohl se vrátit za tebou zas.

Miluji tě celým srdcem svým,
proto ženu se za tebou a vítězst...

V tom hlasitý výstřel ozval se
a dopis k dívce nikdy nedostal se.

NEPOSLANÉ DOPISY DUŠE

EVA KŮSOVÁ

S mlhou a deštěm do duše
podzim kradmo přichází
a vítr starými dopisy
jak s listím hází.
Neposlanými dopisy,
co letním horkem spalují.

Dopisy dávným láskám tajným,
vyznání nevyřčená,
slova zničí nočním tichem,
přesto jim zamlčená.
Dopis duši spaluje,
ale sám nehoří.

Dopisy plné slůvek díky,
pomoc v horších časech,
za každé vlídné obejmutí,
pohlazení ve vlasech.
Dopis duši spaluje,
ale sám nehoří.

Dopisy posledních setkání,
sbohem neřčeno včas,
na shledanou nenaplněno,
a tak ohně jas již zhas.
Dopis duši spaluje,
ale sám nehoří.

Dopisy plné nenávisti,
žáru plné pocity,
kromě slz noci zbyly pouze
oči jedem podlity.
Dopis duši spaluje,
ale sám neshoří.

Dopisy mému malému já,
slova časem sbírána,
že hvězdy nočním chladem studí,
než slunce vyjde zrána.
Dopis duši spaluje,
ale sám neshoří.

Tyhle dopisy duše skrývá
jako tajemství temné,
a však když podzim je rozhází,
zažehnou jiskry jemné.
Neposlané dopisy,
co letním horkem spalují.

A když je nespálím já, sama shořím.

DOPIS NA USMÍŘENOU

MARTINA PEXOVÁ

Sylvie stála před malým domkem a sbírala odvalu k zazvonění.

Nemohla uvěřit tomu, že tu teď bude po dobu svých studií žít. Její starší bratranec byl opravdu velkorysý, že jí nabídl, aby tu s ním bydlela, dokud bude studovat, a nemusela se tísnit v malém pokoji na koleji.

Sevřela pevněji svůj kufr, který obsahoval vše, co si z domova přivezla. Zastrčila si za ucho neposlušný pramen uvolněný z drdolu a stiskla zvonek. Určitě nečekala déle než minutu, ale připadalo jí to jako věčnost. Zvláště, když se jí všudypřítomný mráz hladově zakusoval do rukou, až je měla celé prokřehlé.

Dveře se otevřely. Stál v nich pohledný mladý muž jen o pár let starší než ona.

„Ahoj Sylvie,“ pozdravil ji a galantně jí podržel dveře.

„Ahoj Filipe,“ odpověděla a vešla dovnitř. Tiše poděkovala za dveře a začala se rozhlížet kolem sebe. Domek nebyl příliš velký, ale pro dva lidi byl tak akorát. Filip ji zavedl do jejího pokoje, který byl stejně jako celý dům čistý a poklizený. V rohu stála vzorně ustlaná postel a hned vedle ní psací stůl se skříní na oblečení a poličkami na knihy. Jen na psacím stole ležel kus papíru.

„Můžeš si zatím vybalit,“ sdělil jí, „já musím do práce.“ Podal jí klíče od domu a vydal se ke dveřím. Za chvíli už Sylvie slyšela, jak nastartoval auto a odjel. Pokrčila rameny a dala se do vybalování. Pověsila do skříně několikery šaty, trička, džíny a mikiny. Pak se vrhla na knížky. Zrovna zavírala skřín a přemýšlela, co bude dělat teď, když jí do oka padl papír na stole. Zvedla jej a zjistila, že je to dopis. Adresátem byla Filipova sestra Julie a datum, které Filip připsal, propadlo už před třemi dny.

A proč jí vůbec psal? Od svého strýce a tety slyšela, že se spolu Filip a Julie už od minulých Vánoc nebaví. Prý se nějak pohádali ani nevěděla proč.

Plná zmatku a zvědavosti hleděla na dopis. Věděla, že otevírat cizí dopisy by se nemělo, ale zvědavost zvítězila. Roztrhla obálku a vytáhla hustě popsaný list papíru. Dopis obsahoval omluvu, nad kterou by kámen ustrnul. Ať už si Filip s Julií provedli cokoli, Sylvie si byla jistá, že by mu Julie odpustila.

Když se Filip večer vrátil z práce, zkusila Sylvie u večeře zavést na Julii řeč. Dočkala se však důsledného ignorování.

„Za minutu začínají v televizi zprávy,“ řekl Filip, jako by se nechumelilo.

Sylvie si povzdychla.

„Zítra se stavím u Julie,“ prohlásila a čekala, co on na to.

„Jak myslíš,“ prohodil Filip lhostejně.

Sylvie pochopila, že to na ní hraje. Podle toho dopisu poznala, že ho to, co se mezi ním a Julií stalo, doopravdy mrzí. Snad jen ta jeho hrdost mu zabránila dopis odeslat.

Druhý den měla Sylvie na univerzitě první přednášku. Odpoledne po cestě domů vystoupila z autobusu o zastávku dřív a vyrazila k Juliinu domu. Už tam párkrát byla, cestu znala.

Julie byla o pár let starší než Filip, žila se svým manželem a malým synem jen o několik ulic dál. Sylvie věděla, že touhle dobou bude doma. Proto když dorazila ke známým dveřím, bez ostychu zaklepala.

Julie jí přišla otevřít skoro hned. Vypadala, že zrovna vařila. Kolem pasu měla kuchyňskou zástěru a vlasy stažené do drdolu, aby jí nepřekážely.

„Co ty tady, Sylvie?“ zeptala se překvapeně a pokynem ruky pozvala Sylvii dovnitř.

„Ále, já jen chtěla...“ začala Sylvie a vešla dovnitř. V tu chvíli se však domem rozlehl dětský pláč.

„Ajaj, Honzík se probudil!“ prohodila Julie a utíkala do obývacího pokoje k Honzíkově postýlce. „Sylvie, přines mi prosím z kuchyně lahvičku s mlíkem!“ zavolala přes rameno.

„Už letím!“ odvětila Sylvie a rozběhla se do kuchyně. Lahvičku spatřila hned – stála uprostřed kuchyňské linky. Chňapla po ní, když tu si všimla kusu papíru hned vedle. Podívala se blíž a zjistila, že je to dopis pro Filipa. Byla v něm podobná omluva, jakou Julii napsal on.

Sylvie si pomyslela, že jsou opravdu sourozenci. Rádi by se usmířili, ale jejich pýcha jim to nedovoluje. Možná by je k tomu mohla nějak postrčit...

„Sylvie!“ křikla Julie z obýváku.

„Už jdu!“ odpověděla Sylvie, popadla dopis, strčila ho do kapsy a vyrazila s lahvičkou do obýváku. V hlavě se jí začínal rodit nápad.

Další den ráno vhodila Juliin dopis Filipovi do schránky a po cestě na přednášku se stavila u Julie, které naopak podstrčila Filipův dopis. A celý den s napětím čekala, jak to dopadne.

Když se večer vracela domů, slyšela z kuchyně smích a veselý hovor. Zamířila tam a našla Filipa s Julií, jak sedí naproti sobě u stolu, Julie má Honzíka na klíně a něčemu se smějí.

„Tady je nějak veselo,“ poznamenala Sylvie, aby na sebe upozornila.

„Ano.“ Filip vstal od stolu a objal Sylvii jednou rukou kolem ramen. „A to všechno způsobila tvá hra na poštačku, milá sestřenko.“

„A jsme ti za to moc vděční,“ doplnila Julie a pohládila Honzíka po vlasech.

Sylvie pokrčila rameny. „Když jste spolu, je s vámi mnohem větší legrace, vid', Honzíku?“

DOPIS Z DÁLKY

HODNÁ

Ať už jsi byl daleko
nebo ode mě jen kousek,
na nebe jsme nekoukali spolu,
nebyli jsme spolu.

Neměli jsme se vidět celé léto, ale nakonec jsme se přece potkali mezi davy,
od té doby nic a tys teď měl odjíždět.
Nebylo to stejné, jako kdybys tu byl a nebyl se mnou,
takhle jsi se mnou totiž ani být nemohl.

Z fotek jsem poznala, že jsi šťastný,
z fotek jsem tě ale skoro neznala.
Radši bych tě znala naživo a věčně
než skrze zprávy a úsměvy vděčné.

Fotky budily otázky
a já ležela v posteli, seděla za stolem, procházela se v trávě.
Vždycky mě napadla ta samá,
jestli si taky připadáš tak sám, jako já jsem tady sama.

Dálky se mi zdají trestem, když nejsi dál než v mojí náruči,
blízkost je dálka, když mě zdravíš letmým gestem,
milovat tě na dálku je další nová láska,
ten typ, co bolí tak nějak zblízka.

U srdce (tvýma očima),
v uších (tvojí hudbou),
v hlavě (tvými slovy),
v celém těle (tebou).

ASI UŽ TI NIC NEVYSVĚTLÍM

THE ECLIPSE

V tu chvíli byla babička Anna na zahradě. Terce se naskytla příležitost prozkoumat zakázanou půdu. Schody jí vrzaly pod nohama, jako by ji varovaly, že nechce vědět co se tam nachází. Jenže tenhle fakt ignorovala. Pokračovala po schodech nahoru, až se dostala na půdu. Když ale otevřela dvířka, a vytvořila tak malou skulinku, kudy se mohla podívat, byla překvapená. Půda byla prázdná, až na jednu truhlu, která stála v rohu. Tohle se Terce nezdálo, neměla z půdy dobrý pocit, a už vůbec ne z osamocené truhly. Ale zvědavost zvítězila nad strachem a ona se ji váhavým krokem vydala prozkoumat. Když sfoukla všechn prach a otevřela ji, byla snad ještě víc zmatená než předtím. Uvnitř truhly byl totiž pouze sešit a obálka. Takže si to shrňme, babička má na půdě jenom jednu truhlu a v ní jenom sešit a obálku. Proč jsem sem teda nesměla chodit? Terce nic nedávalo smysl, a tak doufala, že odpovědi na její otázky budou v sešitě, a tak začala listovat.

Marie Lesáková
Kutná Hora
Pobřežní, 54

6. července 1940

Modlila jsem se ráno, v poledne a večer.

13. července 1940

Vyslovovala jsem jméno boží nadarmo. Denně asi několikrát. Posmívala jsem se svatým věcem.

20. července 1940

Zanedbala jsem schválně mši svatou.

3. srpna 1940

Odmlouvala jsem rodičům. Zlobila jsem je. Nepomáhala jsem jim.

17. srpna 1940

Nadávala jsem spolužákyni. Trápila jsem zvířata.

25. srpna 1940

Lhala jsem mamince a spolužákyni.

2. září 1940

Zpovídám se Bohu všemohoucímu, že jsem se od poslední zpovědi, která se konala před prázdninami, těchto hříchů dopustila. Chci se s milostí Boží polepšit a nikdy už nehřešit.

9. září 1940

Bože všemohoucí, je toto trest za všechny mé hříchy, kterých jsem se dopustila? Pokud je toto vůle boží, přijímám ji. Jen poslední modlitba nechť je mi dopřána. Kéž ochraňuj naši rodinu po jedenáct generací, po jedenáct generací jako je let mých.

S každým slovem Terce běhal mráz po zádech víc a víc. Její hlava se plnila otázkami: Kdo je Marie Lesáková a proč má babička její zповědi na půdě? Jenže stále tu byla ta obálka, ale tentokrát se ji bála otevřít; bála se, že by se mohla dozvědět něco, co už nikdy nevyžene z hlavy. Klepaly se jí ruce, strach útočil v plné síle a něco Terce říkalo, že tohle není dobrý nápad. Jenže zvědavost opět nad strachem zvítězila, a tak se Terka dala do čtení.

Milá Anno,

jdou po mně. Nevím, jak je zastavit, pokaždé když ji někam přemístím, najdou ji znovu a znovu. I když nejsem s ní, slyším jejich kroky za sebou, a to i když jsem s rodinou. Sledují mě ve dne v noci, bojím se každého kroku, bojím se každého slova, bojím se ráno vstát z postele, abych nespustila kladku, co mi uřízne hlavu. Pokud ses k tomuto dopisu dostala, asi už ti nic nevysvětlím. Ale potřebuji, abys věděla, že vědí všechno. Úplně všechno! Tímto zastavuji náš projekt. Dobře jsem ji schovala a zatím má všechno, co potřebuje. Nikdo mě nesledoval, neboj. Mapu a šifru najdeš na našem místě. Ted' ji ale nehledej, mohli by tě sledovat. Prosím, Anno, prosím, nehledej ji. Musí zůstat schovaná, nemůžeme si dovolit o ni přijít. Až přijde její čas, poznáš to, jen ji ted' nehledej. Nech ji žít normální život a pokud by se něco stalo, najdi ji a utečte. Utíkejte, co nejdál můžete. Pryč ode všech. Prosím, Anno.

Tvá kamarádka,

Marie Lesáková

Terka rychle uklidila dopis zpět do obálky nadepsané babiččíným jménem. Utíkala přes půdu, po rozvrzaných schodech dolů, až doběhla do svého pokoje, kde se zahrabala pod deku. Nemohla popadnout dech. Celé tajemství neznala, ale i tohle jí stačilo, aby věděla, že se na půdu a na to, co se na ní nachází, už nemá nikdy ptát. Ale přesto v ní zůstala zvědavost. Neodbytná touha vědět, co se stalo. Třeba se to někdy dozví. Třeba odhalí pravdu. Třeba taky ne. Třeba už nikdy nebude klidně spát.

Pro Marii Lesákovou,
dívku s touhou prožít
svůj život dokonale. Celý.

PŘIZNEJ SE

MALÁ DÁMA

Když jsem byla malá, rodiče mě neměli rádi. Moc si mě nevšíмали, a když ano, křičeli. Nikdy jsem nepocítila mateřskou lásku, a proto si myslím, že jsem ji nikdy nebyla schopna cítit. A to ani tehdy, když se mi dítě narodilo. A než jsem v sobě stačila najít alespoň špetku toho mateřského citu, bylo mi mé dítě ukradeno.

Stalo se to měsíc zpátky – ukládala jsem naše prvorozené do kolébky a tiše mu zpívala. Můj muž už dávno spokojeně oddychoval zachumlaný v peřinách a já se cítila tak osaměle. Svůj život jsem si představovala jinak. Chtěla jsem vždycky cestovat, poznávat svět... Ale můj milovaný manžel si přál jen potomka. Z lásky jsem se vzdala svého snu a dala mu dítě, po kterém tak toužil.

Z přemýšlení mě vytrhl nějaký zvuk. Nic to nebylo, jen se můj manžel otočil na druhý bok a spal dál. Po zádech mi přeběhl mráz. Vyšla jsem z ložnice a šla jsem do kuchyňky pro trochu vody. Když jsem nabírala vodu z vědra, zaslechla jsem dětský pláč a hlasitou ránu. Upustila jsem hrnek a běžela jsem zpátky do ložnice. Kolébka prázdná, okno otevřené dokořán, rozbité květináče na zemi a po podlaze hlína.

Takhle jsem přišla o svoje dítě. Trochu se mi ulevilo. Třeba si ho vzal někdo, kdo ho bude mít skutečně rád. Od té doby žijeme s mužem v ponuré náladě. Nikdy jsem mu o své úlevě neřekla a vlastně jsem mu neřekla nic.

Asi týden po téhle strašné tragédii mi začaly chodit podivné vzkazy. Kus papíru přede dveřmi, kus papíru na stole, lísteček zastrčený za zrcadlem. Všechny říkaly to samé: *Přiznej se*. Ale k čemu? Že se mi ulevilo? Přiznávám! Ale záhadné dopisy chodily pořád. Pořád jsem je měla v hlavě. *Přiznej se*. K čemu? Nemám tajemství. *Přiznej se*. Moje svědomí je čisté jako lilie! *Přiznej se*. Jsem jenom matka, co přišla o dítě. *Přiznej se*. Nech mě být, zrovna mi umřelo dítě, co po mně chceš? ...*umřelo*? A jak to víš? Zastavilo se mi srdce. Ano, jak to vím? Jak to proboha můžu vědět? V hlavě jsem si vybavila ten osudný večer a najednou jsem viděla vše jasně.

Skutečně jsem ukládala naše prvorozené do kolébky a tiše zpívala. Můj muž spal a já přemýšlela. Nikdy jsem dítě nechtěla. Můj muž naléhal častěji a častěji, až jsem svolila. Na otázku, co by se stalo, kdybych nepřežila já nebo dítě, odpověděl: „když zemřeš ty, budu mít alespoň to dítě, které mi tě bude připomínat, a když zemře dítě, tak si uděláme další, nu což.“

Ta vzpomínka mě rozeznila. Bere mě snad jako stroj na vytváření dětí? Dítě chce, ale pomáhat s ním? To ho ani nenapadne. Všechno je uvaleno na mě!

Z přemýšlení mě vytrhlo tiché zamručení dítěte. *Stejně za to můžeš ty. Nenávidím tě.* Ve vzteku jsem jej vyndala z kolébky. Dítě začalo plakat. Přimkla jsem dítě v zavinovačce k hrudi a pevně jej tiskla k sobě. Dítě plakalo dál a nepřestávalo. Přitiskla jsem jej více. Slzy vzteku se mi valily po tvářích a s každým nadechnutím jsem dítě tiskla víc a víc... a pláč ustal. Padla jsem na kolena a v tichosti shlédla na to nebožátko. Tváře, kdysi růžové, zbledly.

Tělíčko bez duše jsem schovala do křoví a doma pak nastavila scénu tak, aby to vypadalo, že dítě někdo vzal. Shozené květináče pod oknem byly má práce. Ne cizí.

Teprve teď jsem si tu vinu uvědomila. Teprve teď jsem byla ochotna přiznat pravdu. Pošpinila jsem pouto matky a dítěte, znesvětila jsem mateřské pouto. Pod tíhou viny jsem odešla z domu a vyhledala místo, kde jsem mrtvé děťátko schovala. Leželo tam, nebožátko malé, s ručičkami v pěst. Vzala jsem do náruče to chladné modré tělíčko a vydala se k propasti.

Nad propastí skučel ledový pichlavý vítr a tiše šeptal: *skoč, jen skoč, na co čekáš?*

CESTA AUTOBUSEM

ANONYM

10 minut jízdy autobusu, a ty stejně dokážeš usnout, než nastoupím i já.

Každé ráno vlezu dovnitř mrzutá a zároveň ospalá, projdu uličkou a poznávám obličej lidí ze školy.

Lehce skloním hlavu na pozdrav a usměju se na ty osoby, které už minimálně šest let znám.

U prvních dveří autobusu také lehce skloním hlavu kolem těch lidí, se kterými se už nebavím.

Vždycky kolem nich zakopnu, jako kdyby mi karma vyčítala, že se s nimi už dlouho nevidám.

Bližím se k harmonice autobusu a modlím se, abych podruhé nezakopnula o nějakou botu.

Popruh od batohu jedné holčiny se mi ale přimotá pod nohu, já sebou škubnu, ale nespadnu.

Ted' už mě čeká jen pár řad sedaček a můžu si sednout.

U druhých dveří autobusu se ocitnu za pár sekund a následuje už jen cesta k zadní čtyřce.

Vyskočím na zvýšenou sedačku bez problémů a až tehdy si všimnu, že spíš jako vždy.

10 minut jízdy autobusu, ale ty už netrpělivě čekáš na mě, až dorazím.

Ráno nastoupím unavená a beze spánku, projdu uličkou a nikoho nepoznávám.

Jedu jiným autobusem, jiným směrem a s jiným cílem.

Projdu prázdným autobusem a uvědomím si, že mi ted' v cestě nikdo a nic nepřekáží.

Sednu si na zvýšenou sedačku v protisměru, která je bližší k uličce, jako tehdy.

Vyndám si svoji oblíbenou knížku a začtu se, abych zaměstnala svou mysl.

Na konečné zastávce pomalu a opatrně vystoupím a následuje třiminutová cesta za tebou.

Jdu kolem paneláků, rodinných domků a parkem, než dorazím k tobě.

V ruce nesu květinu **s dopisem pro tebe**, vloženým mezi květy, a ty bezhybně ležíš uprostřed kostela.

Naposledy pozdravím tvoje rodiče a při doprovodu varhanů zasedám do poslední řady.

Možná někomu dlužím omluvy. Možná někdo dluží omluvy mně. Asi jsou to jen všední výmluvy. Nechám se lehce zastrašit. Možná jen nemám dostatek toužené odvahy. Jsem bázlivec.

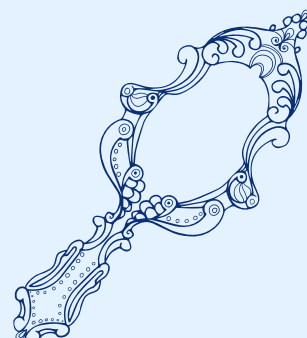
Pořád si říkám, jestli má smysl žít ve tmě. V hlučném tichu. Bez barev, světla a jistoty – jistoty sama v sobě. Žiju v malém rohu velké kostky. V malém proto, že špatně snáším pády a znamenitě vzestupy. Ale i přes to, přes mé strachy a nedostatky jsem součástí naší planety. Jsem stále na útěku, pořád couvám a schovávám se v rohu.

Právě proto jsem se rozhodla najít sama v sobě důvěru a vykročit napříč změně. Rozhodla jsem se objevit všechnen potenciál, který nachází se ve mně. Rozhodla jsem se přijít na to, proč vidím svět tak temně. Proč se mi zdá život těžký a ne všichni ho vnímáme stejně.

Uvnitř sebe jsem si vybudovala zrcadlo – mé dvojče. Je tu pro mě vždy, když nastane tísnivá situace. Když potřebuju s někým mluvit, ale nevím s kým. Je to někdo, před kým se obhajovat nemusím. Někdo, kdo vidí svět stejně. Někdo, ke komu nesmím vzhlížet, ale svěřovat se s pocity. Kde se berou a proč s nimi neumím bojovat? Ptát se, proč je skutečnost taková. Proč je nemůžu přemoci?

Je to strach, řekla bych. Bojím se lidí, kteří jsou lepší než já. Bojím se lidí, kteří jsou silnější než já. Bojím se lidí, kteří své strachy už překonali. Mám z nich strach, ale nechci litovat promarněných příležitostí – velkých ztrát. Nechci stát jen na místě a pořád se pošetile ptát.

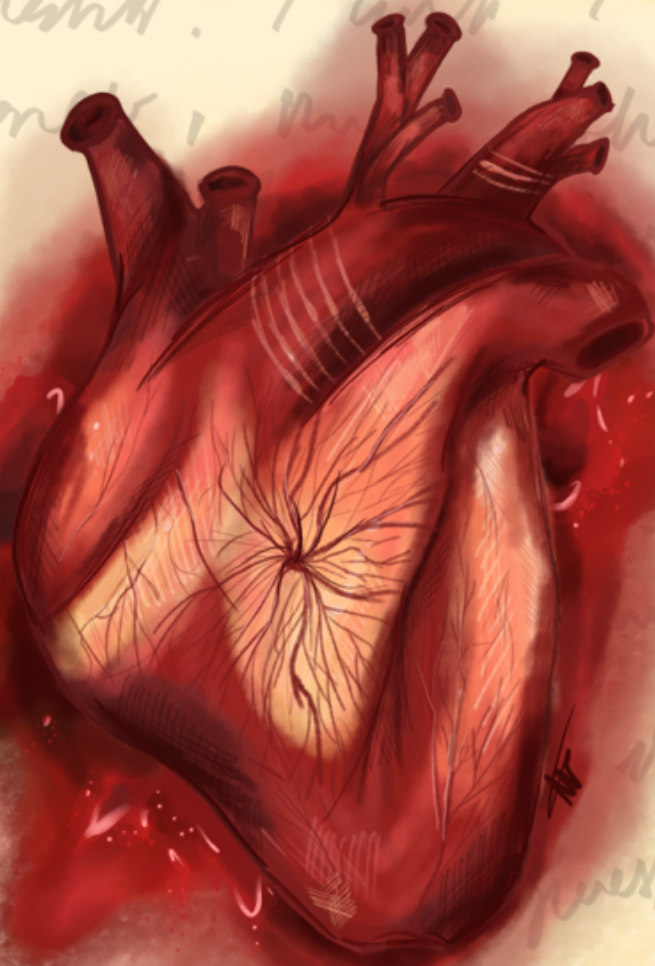
To je důvod, proč teď nestojím v rohu, ale ve středu své kostky. Jsem připravená nést zodpovědnost za své pády. Sklonit se a sesbírat všechny trosky svojí důvěry a postavit ji odznova na pevných základech – tak, jak jsem nikdy pořádně nemohla.

Range Auth,

1947

I know you more than I can've
ever known, I cannot see with my
whole heart. I wish I could be told
how soon, but you're
dark & I
stupidly
stupidly
our
Why
Why?
never
every-day
eyes,
See
anyway,
with love,

DOPIS, KTERÝ STEJNĚ NEODEŠLU

HODNÁ

Bilo se toho ve mně víc. Když sedíš venku v půlnoci a koukáš na měsíc, vždycky je toho víc, co chceš říct. Nebo napsat. Olíznout okraj obálky a odeslat.

Chci psát o tom, jak zelený oči máš a jak umírám, když se mi do těch mých díváš.

Chci psát o tvých skoro až žensky vykrojených rtech, které jsou nejhezčí, když zakrývají smích.

Chci psát o tom, jak ti prsty přeskakují z jedné struny na druhou, když mi hraješ Sametovou.

Chci psát o tom, jak znenadání slízím při zvuku písniček, který jsi mi zpíval.

A ze všeho nejvíc chci psát o tom, proč mi nepíšeš.

Chci psát o nás dvou, jak jsme si podobní a jak to všichni okolo vidí.

Chci psát o červnu a o těch těžce teplých nocích, které jsem probděla, protože jsi se na mě před spaním usmál.

Chci psát o dnešku, protože je noc a já přemýšlím, jestli jsi s ní a plně, sám a smutnej, nebo s ní a přemýšlíš nade mnou.

Chci psát o tom, jak ti tohle nikdy neřeknu.

A ze všeho nejvíc chci psát o tom, že jsem zoufalá z toho, kolik toho mám na srdci po jedné zmatené noci v červenci.

Chci psát o tom, jak nemůžu poslední dny spát, a tak počítám hvězdy.

Chci psát o tom, jak jsme si (ne)byli souzeni a že si pořád myslím, že jsme duše spřízněný.

Chci psát o tom, jak ses omluvně usmál, když jsi mě pomalu lámal.

Chci psát o tom, jak ses se mnou smával.

Ze všeho nejvíc chci napsat, abys mi napsal. *Abys mi jenom napsal.* Pár vět.

Abys napsal dopis, co taky neodešleš.

Ty totiž bývaj lásky-plný.

CARL GUSTAV JUNG

“Sen, nad kterým
se nezamyslíme, je
jako dopis, který
neotevřeme.”

Publikováno studenty Gymnázia Jiřího Ortena © 2023
Jaselská 932, Kutná Hora, 28401, Česká republika
Titulní strana: Aneta Hejdová
Logo: Monika Sladká
Ilustrace: Aneta Hejdová
Korektura: Tomáš Kováč
Editace a formátování: Aneta Neprašová

sleduj nás!

orto_gjo
gjo_kh

Gymnázium
Jiřího Ortena

OrTo_GJO